

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **P. D.**

skazanego za czyn z art. 207 § 1 k.k. i inne

na posiedzeniu bez udziału stron

w Izbie Karnej w dniu 26 września 2023 r.,

po rozpoznaniu zażalenia obrońcy

na zarządzenie Prezesa Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 23 czerwca 2023 r., sygn. akt IX WKK 29/23 (IX Ka 420/21)

o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 24 lutego 2023 r., sygn. akt IX Ka 420/21,

na podstawie art. 530 § 3 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 23 czerwca 2023 roku Prezes Sądu Okręgowego w Kielcach odmówił przyjęcia kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 24 lutego 2023 roku, sygn. akt IX Ka 420/21, stwierdzając, że mając na uwadze orzeczoną wobec skazanego karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, została ona oparta na zarzutach prawnie niedopuszczalnych, w niewielkim zakresie tworząc jedynie fikcję zarzutu uprawnionego.

Zażalenie na to zarządzenie złożył obrońca, zarzucając naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 530 § 2 k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w przypadku, gdy zarzuty podniesione w kasacji spełniają wymogi

prawem przewidziane dla nadania biegu kasacji. Podnosząc powyższy zarzut obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego zarządzenia poprzez przyjęcie kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy skazanego okazało niezasadne.

Tytułem wstępu przypomnieć należy, że stosownie do dyspozycji art. 523 § 1 i 2 k.p.k., kasację na korzyść skazanego strony procesowe mogą wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, bądź też z powodu wystąpienia uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Ograniczenie to nie dotyczy jedynie podmiotów specjalnych wymienionych w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 k.p.k.).

W realiach niniejszej sprawy P. D. wyrokiem Sądu Rejonowego w Końskich, sygn. akt II K 386/20, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach, sygn. akt IX Ka 420/21, został skazany na karę łączną 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata.

Wobec powyższego rodzaj wymierzonej kary ograniczał możliwość wystąpienia w tej sprawie z nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia na korzyść skazanego przez stronę procesową do zaistnienia tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych. Wprawdzie w punkcie 1 kasacji obrońca wskazywał na zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej wymienionej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k., jednak już *a priori* stwierdzić trzeba, iż był to jedynie pozorny zabieg procesowy, mający stworzyć fortel do przyjęcia kasacji. W oczywisty bowiem sposób eksponowana przez skarżącego bezwzględna przyczyna odwoławcza, mająca wynikać z cofnięcia zgody na ściganie czynu z art. 207 § 1 k.k., na kanwie niniejszej sprawy powstać nie mogła. Ściganie tego przestępstwa nie jest bowiem zależne od wniosku uprawnionego, a następuje z urzędu. Okoliczność „wycofania się z zeznań” nie może więc nigdy stanowić podstawy do umorzenia postępowania w oparciu o wskazywane przepisy. Skoro zatem tryb ścigania przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. już na przedpolu wykluczał możliwość skutecznego podniesienia zarzutu zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k., to zarządzenie Prezesa Sądu Okręgowego w Kielcach o odmowie przyjęcia kasacji należało uznać za słuszne.

Nie sposób bowiem uznać, że warunkiem wystarczającym dla przyjęcia kasacji jest samo skomponowanie zarzutu naruszenia art. 439 § 1 k.p.k. Takie rozumienie obowiązku badania czy kasacja została oparta na właściwej podstawie prowadziłoby do sytuacji, w której dla ominięcia zakazów określonych w art. 523 § 1 i 2 k.p.k. wystarczyłoby samo instrumentalne określenie zarzutu jako uchybienia z art. 439 k.p.k., co musiałoby automatycznie skutkować uznaniem, że wymóg w zakresie powołania uchybienia określonego w art. 523 § 1 k.p.k. został zrealizowany. Tymczasem, zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, uchybienia z art. 439 k.p.k. nie mogą być podniesione tylko w celu ominięcia tego warunku, a zatem muszą w sposób rzeczywisty wskazywać na istnienie okoliczności wymienionych w tym przepisie. Jedynie formalne powołanie się na uchybienie przewidziane w art. 439 k.p.k., bądź całkowicie bezpodstawne nazwanie takim uchybieniem sytuacji, która bez wątpienia nie stanowi naruszenia prawa wymienionego w tym przepisie, nie czyni kasacji podlegającej ograniczeniom określonym w art. 523 § 2 k.p.k. dopuszczalną (zob. np. postanowienia SN: z dnia 6 grudnia 2002 r., IV KK 376/02, LEX nr 74819; z dnia 10 grudnia 2014 r., IV KK 215/14, LEX nr 1665304; z dnia 1 czerwca 2016 r., IV KK 182/16, LEX nr 2142488). Przyjąć zatem trzeba, że do organu badającego przyjęcie kasacji w trybie art. 530 § 2 k.p.k. należy także kontrola dopuszczalności kasacji w sytuacji podnoszenia zarzutów, które przedmiotem kasacji być nie mogą, choćby dla zachowania pozorów przybrały one postać zarzutów dla wniesienia jej dopuszczalnych (postanowienie SN z dnia 27 maja 2020 r., II KZ 14/20, LEX nr 3168921).

Ponieważ zażalenie obrońcy nie zawierało żadnych przekonujących argumentów pozwalających na przyjęcie odmiennej optyki, nie zasługiwało na uwzględnienie.

[SOP]

[ms]

